

[Jimmy Stahr]

Det er min opfattelse, at justitsministeren også på et andet punkt er for forsigtig. Frakendelse kan ikke kun omfatte retten til at være stifter, direktør eller medlem af bestyrelsen i et selskab med begrænset ansvar o.lign. Bestemmelsen bør også omfatte den situation, at den pågældende på anden måde har væsentlig eller bestemmende indflydelse i selskabet. Vi vil nærmere gennemarbejde disse spørgsmål i retsudvalget.

Socialdemokratiet er særdeles positivt over for forslaget om skærpet straf for overtrædelse af bogføringsreglerne. Vi er overbevist om, at dette vil kunne sikre en hurtigere politimæssig og retslig behandling af sager om økonomisk kriminalitet.

Det samme gælder forslagene om, at sagerne skal kunne skæres bedre til – igen for at sikre den del af retssikkerheden, der består i, at sager ikke varer urimeligt længe. Vi synes, at udvalget, som vi selv nedsatte i 1981, har gjort et særdeles godt stykke arbejde og er kommet med gode forslag.

De øvrige forslag vil vi gerne vente med at tage endelig stilling til, til lovforslaget gennemføres i efteråret 1986. Vi vil sikre bagmandspolitiet bedre arbejdsvilkår; det tror vi vi gør med dette lovforslag.

Hagen Hagensen (KF):

Siden den rene naturaløkonomi hørte op, har der vel bestået økonomisk kriminalitet. Udviklingen i samfundet med alle dets foreninger, ikke mindst selskabsdannelse af vekslende karakter, har medført muligheden for og tilstedeværelsen af økonomisk kriminalitet på helt andre måder og i et helt andet omfang end hidtil kendt. Det udvalg, der oprindeligt blev nedsat med det formål at kigge på bogføringslovgivning for at skærpe den, fremkom med den betænkning om bekæmpelse af økonomisk kriminalitet, som har dannet grundlaget for ministerens lovforslag, sammen med, hvad retsplejerådet og straffelovrådet har udtalt.

Med den pen, der er ført af ministeren, er det gjort på en god måde, og det synes jeg forslaget viser. Økonomisk kriminalitet skal bekæmpes. En intensivering af retsvæsenets indsats på området er nødvendig for at opnå en effektiv behandling. Derfor skal der ændringer af retsplejeloven og også straffelovsændringer til, og der er i den forbindelse

også medtaget en ændring af bogføringsstrafbestemmelserne. Disse sidste er det nok rimeligt at gøre en del ud af, fordi manglende eller ufuldstændig bogføring ofte enten gør efterforskning umulig eller særdeles vanskelig og bekostelig med deraf følgende udstrækning af sager over lang, ja, for lang tid.

Tidsrummet, der går mellem en handling – lovovertrædelse, om man vil – og pådømmelsen og fuldbyrdelsen af en følgende straf bør være kortest muligt. Derfor er det nødvendigt at søge frem til beskæring af sager, hvis gennemførelse vil medføre vanskeligheder, omkostninger og et tidsrum, der ikke står i et rimeligt forhold til sagens betydning og dermed også til den sanktion, den straf, der kan forventes.

Det er i visse sager langtfra altid nødvendigt, at der fejes rent i alle kroge for at opnå et rimeligt resultat og en sanktion, der passer til sagen. Der er hensyn at tage også til den sigtede. Det er belastende at være sigtet, og det er det, hvad enten det fører til fældende dom eller til frifindelse. Den almindelige retsbevidsthed tilsiger også, at vi skal afgøre sager hurtigt.

For mig at se er det værd at rejse spørgsmålet, om der skal være en tidsfrist, fra sigtelse er rejst, og til tiltale bliver rejst og sagen dermed indbringes for retten.

Enkeltheder i dette lovforslag skal vi i gang med i sommerens løb måske og i hvert fald, når vi når til udvalgsarbejdet. Jeg vil blot sige, at mundtligheden i proceduren er et afgørende problem for mig. Der må ikke slækkes på dette, selv om der skal indføres støtteforanstaltninger, således at man undgår, som jeg hørte det forleden dag, at en dommer havde måttet lytte 18 timer på bånd til forsvarerens indlæg i en større sag.

Spørgsmålet om domsmænd vil jeg gerne tage op, fordi jeg synes, det er væsentligt, at det spørgsmål har været rejst, om de skulle være særligt kyndige for at kunne være med i disse sager. Det finder jeg ville være ødelæggende for den ordening, vi har skabt med domsmandsinstitutionen, og det bør derfor undgås. Enhver sag bør forelægges på en sådan måde, at afgørelsen kan træffes af almindelige mennesker i forbindelse med den juridiske dommer efter den vejledning, han kan give. Hvordan skulle det gå med nævningesager, hvis man hævdede, at nævninger-